

MARIA MONTESORI

HAYDİ
KURTARALIM
DÜNYAYI

ÜLKÜ HAZMAN HÜR
ÇİZER: AFRA ELİF

Ben, Maria Montessori

“Çocuk, insanların mimarıdır.”

Çocukları en iyi anlayan yetişkin

En kıymetli varlığımız çocuklarımız. Onların en güzel imkanlarla büyümesini, mutlu bir çocukluk geçirmesini hangi anne baba istemez ki! Güzel geçirilmiş çocukluk yılları ve biriktirdiğimiz onlarca hatıra belki de hayatımızın en kıymetli hazinesi olacak. Peki neden bu kadar önemli çocukluk yılları. Çoğu yetişkin hatırlamıyor bile değil mi? İşte unutmuş olsak da hayatımızın şekillendiği, temellerinin atıldığı

çocukluk dönemi çok kıymetli. Sonuçlarını ileri yaşlarda görebildiğimiz, meyvelerini büyüdüğümüzde aldığımız bir dönem. Hepimiz çocuk olduk. Büyüyüp çocuklarımız olsun diye hayaller kurduk. Annemizle başladık hayata, babamız koşturdu yardıma, ailemizle şekillendi hayatımız. Güldük, eğlendik, üzüldük, ağladık, düştük kalktık, annemize öptükdük yaralarımızı, geçti gitti değil mi? Sonra arkadaşlarımız oldu, oyunlar oynadık. Okula başladık! Anne babalarımız bizi öğretmenlerimize emanet etti. Yeni bilgileri ait olduğumuz sınıflarda öğrenmeye devam ettik. Üstüne ekleye ekleye büyüdük.

Öyle biri vardı ki, her bir birey için bu yılların çok ama çok değerli olduğunu tüm dünyaya anlatmaya çalıştı hayatı boyunca. Her tespiti çocukları gözlemleyerek, izleyerek yaptı. Çocuklardan çok şey öğrendiğini söyledi. Çocuklara çok değer veren, hayatının her anını onlar için çalışmaya ve üretmeye adanmış kıymetli bir insanı tanımaya ne dersiniz? O Maria Montessori. Eğitimde Montessori Yöntemi'nin kurucusu. Neler yapmış öğrenelim mi?

1896 - İtalya'nın ilk kadın doktoru oldu.

1904 - Antropoloji profesörü oldu.

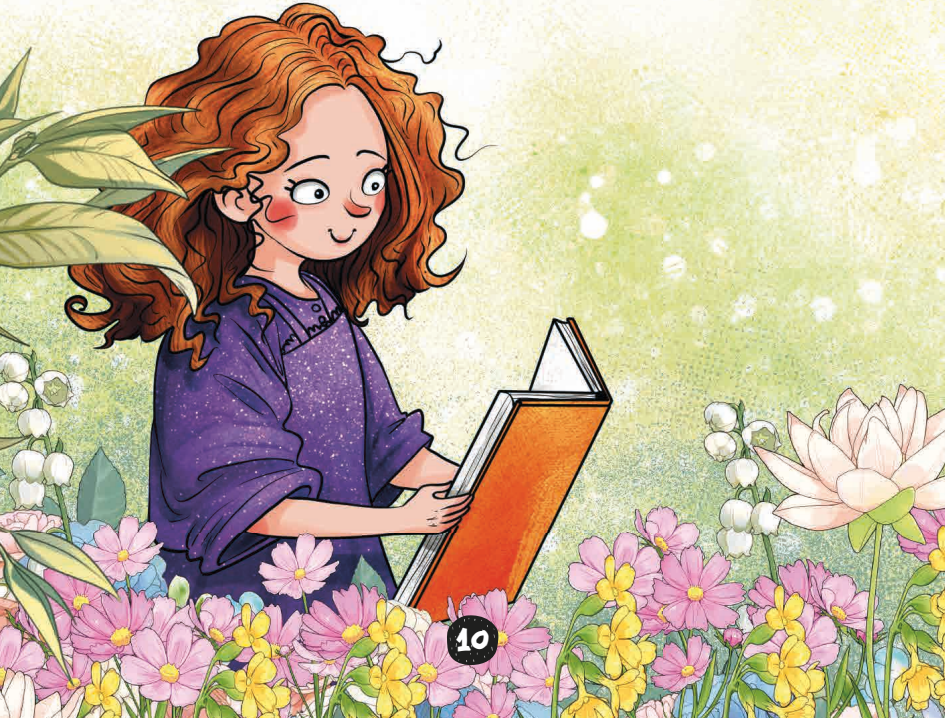
1907 - Çocuk Evi'ni kurdu.

1909 - İlk kitabı yayınlandı, çok satanlar listesine girdi.

1912 - Kitabı 20 dile çevrildi.

1950 - UNESCO konferansına katıldı.

1949, 1950, 1951 - Nobel Barış Ödülü'ne aday gösterildi.

Ben, Maria Montessori

31 Ağustos 1870'te İtalya'da dünyaya geldim. Ailemin tek çocuğuydum. Annemin ailesi akademisyendi. Annem de zeki ve özgür düşünceli bir kadındı. Okumayı çok severdi. Çocukların disiplinle büyütülmesi gerektiğine inanırdı. Beni de öyle büyüttü. Babam bakanlıkta görev yapıyordu.

Çocukluğumda yaşadığım bazı olaylar çocukluk hakkındaki düşüncelerimin yapı taşı oldu diyebilirim. Bir defasında benim yanımda gözlerim hakkında konuştu bir yetişkin. Bundan hiç hoşlanmamıştım. Bir daha ona

asla gözlerimi doğrultarak bakmadım. Çocukların yanında onlar hakkında yorum yapmanın, hastalıklarından ya da rahatsızlıklarından bahsetmenin sakıncalı olduğunu anlattım büyüdüğünde. Diğer çocuklar da benim gibi bu durumlardan hoşlanmıyor olabilirler, öyle değil mi?

5 yaşıma kadar doğduğum yer olan İtalya'nın Chiaravalle kasabasında büyüdüm. Ailem taşınmaya karar verdi. Artık Roma'da yaşayacaktık.

İlköğretim yıllarımda matematik ve fen konularını çok seviyordum. Coğrafya, tarih, geometri, fizik, kimya, botanik ve yabancı dil dersleri aldım. İyi notlar alarak mezun oldum.

Roma'da teknik bir okul vardı, tüm öğrencileri erkekti. Ben de bu okulda okumak istedim. Babam benim öğretmen olmamda ısrar ediyordu. Yaşadığım dönemde kız çocukları için uygun görülen meslek öğretmenlikti. Gittiğim okulda mühendislik dersleri vardı. Benimse en

sevdiğim ders biyolojeydi. Biyolojiye olan ilgi-
mi keşfedince tıp okumaya karar verdim. Bir
tek annem bana destek olmuştu. İyi ki olmuş!

İtiraf ediyorum başarılı bir öğrenciydim. An-
cak o yıllarda kız öğrencilerin üniversitede
okumasına alışık olmayan bir toplum vardı.
Engellerle mücadele etmek zorunda kaldım.
Yılmadım! Azmimle hepsinin üstesinden gel-
dim. 20 yaşında üniversitenin tıp bölümüne
kabul edildim. Tıp fakültesinden burs kazan-
dım, kendim de özel dersler verdim ve eğitim
masraflarımın çoğunu böyleye karşıladım. Sa-
bırla, çalışkanlıkla geçen uzun yılların ardın-
dan 1896 yılında İtalya'nın ilk kadın doktoru
oldum.

İtalya'daki ilk kadın doktor olmam ilgi çekti
tabi. Alışılmış bir durum değildi. Bir muhabir
bana hastalarımın bana nasıl tepki verdiğini
sordu. Ben de «önemsendiklerini hissediyor-
lar» dedim. Elimden geldiğince özenle ilgilen-
dim hastalarımınla.

Hangi Çalışmaları Yaptı?

Tıp eğitimimi tamamladıktan sonra Roma Psikiyatr kliniğine atandı. Burada asistan doktor olarak görev aldı. Zekâ engelli çocuklarla çalıştı. Eğitimin bu çocuklarda ne kadar etkili olduğunu gözlemledi.

Çocuklar tamamen boş bir odadaydılar. Tutunabilecekleri herhangi bir eşya yoktu. Montessori çocukların yerdeki ekmek kırıntılarını dizdiğini gördü. Bu işi yaparken oldukça sakinlerdi. Belki onun yerine başkası olsa bu durumu umursamaz ya da başka bir anlam yükleyebilirdi. Maria Montessori'nin bakış açısı

ve olayları yorumlayabilme yeteneği biraz farklıydı. Bambařka bir anlam çıkardı gördüklerinden. Çocuklar çevrelerini öğrenmek istiyordu. Bu sonradan öğretilen değil tamamen içgüdüsel bir olguydu.

Maria Montessori doktorluktan eğitimciliğe geçiş yapmıştı böylece. O zamana kadar teoride okuduklarını şimdi birebir gözlemliyor, çocuklarla iletişime geçiyordu. Gündüz onlara dersler veriyor ve akşamları gözlemlerini not ediyordu.

Roma'da zekâ geriliği olan tüm çocukların yollandığı bir okul vardı. 1899 yılında o okulda yönetici olarak çalışmaya başladı.

Ülke genelinde bir sınav yapılıyordu çocuklar için. Maria çocukları bu sınava hazırladı. Sonuç çok şaşırtıcıydı. Hiçbir engele sahip olmayan, normal olarak nitelendirilen çocuklarla aynı sonuçları elde etmişlerdi. Bu sonuç gözleri Maria Montessori'ye ve uyguladığı yöntemeye çevirdi. Avrupa'da tanınır ve merak edilir hale geldi.

Maria Montessori bu sonuçtan yine farklı bir sonuç çıkardı. Oldukça da etkilendi. Engele sahip olan çocuklar bu sonucu alabilirken hiçbir engeli olmayan, zekâ seviyeleri normal ve sağlıklı çocuklar nasıl aynı sonucu alabildiler? Bu sonuçların bir sebebi olmalı diye düşündü!

Maria Montessori aynı zamanda üniversitede pedagoji derslerine katıldı. Eğitim teorilerini inceledi. Eğitim felsefesi, sağlık, antropoloji üzerine çalıştı. Eğitim yöntemleri geliştirmeyi hedefledi.

Maria çocukları gözlemliyor ve onlara çok önem veriyordu. Çocuk gelişimi üzerine çalışıyor, adeta kendini çocukların eğitimine adıyordu. Sürekli araştırmalar yapıp yayınlanan bilimsel makaleleri takip ediyordu.

Bir yandan da doktorluğa ve Roma Üniversitesi Pedagoji Okulu'nda ders vermeye devam ediyordu. Psikoloji ve felsefe okudu. 1904'te Antropoloji dalında profesör oldu.

Bir dersinde öğrencilerine şöyle söyledi:

